

DECIZIA nr. 857 din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 280 alin. \(1\)](#), [art. 281 alin. \(1\) lit. b](#)) și [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#)

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în [MONITORUL OFICIAL nr. 345 din 19 aprilie 2018](#)

Data intrării în vigoare 19-04-2018

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Daniela Ramona Marițiu	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 280 alin. \(1\)](#), [art. 281 alin. \(1\)](#) și [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#), excepție ridicată de Gabriel Bivolaru în Dosarul nr. 7.932/118 /2013*/a1.1 al Tribunalului Constanța - Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 812D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate cu privire la sancționarea normelor de competență materială de către organele de urmărire penală, și ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții. În ceea ce privește interesul personal al procurorului în cazul invocării nulității relative de către acesta, arată că doctrina și practica au încercat o definire a acestuia. Cu toate acestea, în cauza dedusă controlului nu poate fi vorba de o nulitate relativă, ci de o nulitate absolută, determinată de nerespectarea competenței materiale de către organele de urmărire penală, prin urmare dispozițiile legale ce reglementează nulitatea relativă nu își găsesc aplicarea în cauză, neavând legătură cu aceasta. În continuare, reprezentantul Ministerului Public arată că autorul excepției nu aduce critici concrete în ceea ce privește celelalte dispoziții, astfel că excepția este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.932/118/2013*/a1.1, Tribunalul Constanța - Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 280 alin. \(1\)](#), [art. 281 alin. \(1\)](#) și [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#), excepție ridicată de Gabriel Bivolaru, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile constituționale ale [art. 126 alin. \(2\)](#), [art. 131 alin. \(2\)](#) și [art. 132 alin. \(1\)](#) sunt încălcate, deoarece, potrivit [Codului de procedură penală](#), încălcarea competenței materiale a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este sancționată cu nulitatea relativă, iar nu cu nulitatea absolută. În continuare susține că este „de neacceptat prevederea de la [art. 282 alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#), potrivit căreia procurorul are dreptul să invoce o nulitate relativă dacă are un interes propriu în respectarea dispoziției legale încălcate. Resorturile filosofice și juridice ale acestei reglementări rămân oculte. Procurorul nu poate avea niciodată un interes propriu în procesul penal, pentru simplul motiv că el este un mandatar legal al statului, care este titularul acțiunii penale. Procurorul nu deține acțiunea penală, el doar o exercită în numele statului. S-ar putea, însă, să ne aflăm în prezența unei reglementări marcate de sinceritate involuntară“. Pe cale de consecință, autorul excepției apreciază că textele atacate sunt neconstituționale în măsura în care nu prevăd sancțiunea nulității absolute pentru încălcarea competenței materiale exclusive de efectuare a urmăririi penale.

6. Tribunalul Constanța - Secția penală susține că ipotezele care constituie cazuri de nulitate absolută sunt numai cele cuprinse în [art. 281 din Codul de procedură penală](#), enumerarea fiind limitativă. Încălcarea prevederilor referitoare la asistarea de către avocat, atunci când este obligatorie, atrage sancțiunea nulității absolute nu numai

când se referă la suspect sau inculpat, ci și atunci când este vorba de celelalte părți. Legiuitorul a omis, însă, să includă aici și persoana vătămată, care, chiar dacă nu mai este parte în proces, este subiect procesual principal, alături de suspect, și ar trebui să beneficieze de aceleași garanții ca și părțile în ceea ce privește exercitarea dreptului la apărare. Altfel, există o încălcare a principiului egalității de arme și de șanse.

7. Spre deosebire de reglementarea anterioară, invocarea nulității absolute nu se mai poate face, nediferențiat, pe parcursul întregului proces penal. Astfel, încălcarea dispozițiilor legale privitoare la prezența suspectului sau a inculpatului sau la asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, când sunt obligatorii, în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, se poate face numai până la încheierea procedurii de cameră preliminară. Rațiunea unei astfel de dispoziții este generată de rolul fazei procesuale a camerei preliminare, care trebuie să examineze tocmai neregularitățile de procedură ivite înaintea fazei de judecată, pentru ca aceasta din urmă să dobândească celeritatea impusă de cerința soluționării cauzei într-un termen rezonabil. Astfel, instanța apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât procedura de judecată și competența instanțelor de judecată sunt prevăzute de lege, conform [art. 126 alin. \(2\) din Constituție](#).

8. Potrivit prevederilor [art. 30 alin. \(1\) din Legea nr. 47/1992](#), actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Susține că [noul Cod de procedură penală](#) aduce unele modificări în conținutul dispozițiilor ce reglementează regimul nulității, printre care: stabilirea expresă a principiului că actele ulterioare celui declarat nul, care au o legătură directă cu acesta, sunt la rândul lor lovite de nulitate, scoaterea din categoria nulității absolute a nerespectării dispozițiilor privind sesizarea instanței, efectuarea anchetei sociale pentru minori, competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală etc. Nulitatea absolută poate fi definită ca fiind acea nulitate constatată la cerere sau din oficiu în orice stare a procesului penal sau în anumite cazuri expres prevăzute până la încheierea unei anumite etape procesuale și care determină întotdeauna anularea actelor procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de lege. Cazurile de nulitate absolută sunt cele cuprinse în [art. 281 alin. \(1\) din Codul de procedură penală](#), enumerarea fiind limitativă, astfel cum rezultă din formularea articolului menționat și nu e de natură a încălca prevederile constituționale invocate.

10. În continuare, Guvernul arată că nulitatea relativă este definită în cadrul alin. (1) și nu poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, decât atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate. Normele criticate nu sunt de natură a aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, deoarece reglementarea normelor privind competența instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată, potrivit prevederilor [art. 126 alin. \(2\) din Constituție](#), se poate face numai prin lege.

11. Avocatul Poporului, invocând [Decizia nr. 302 din 4 mai 2017](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, prin care Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile [art. 281 alin. \(1\) lit. b\) din Codul de procedură penală](#), care nu reglementează în categoria nulității absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională, apreciază că excepția de neconstituționalitate, în prezenta cauză, a devenit inadmisibilă.

12. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile [Constituției](#), precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor [art. 146 lit. d\) din Constituție](#), precum și ale [art. 1 alin. \(2\)](#), ale [art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile [art. 281 alin. \(1\) din Codul de procedură penală](#), susținerile autorului excepției se referă la încălcarea competenței materiale a organului de urmărire penală, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate trebuie circumscris [art. 281 alin. \(1\) lit. b\) din Codul de procedură penală](#). Prin urmare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile [art. 280 alin. \(1\)](#), [art. 281 alin. \(1\) lit. b\)](#) și [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#), cu următorul conținut:

- [Art. 280 alin. \(1\)](#): „Încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului în condițiile prevăzute expres de prezentul cod.”;
- [Art. 281 alin. \(1\)](#): „Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: (...)”

Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: (...)

b) competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente.;

– Art. 282 alin. (1) și alin. (2):

(1) Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale sa adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai de lege, art. 131 alin. (2) referitor la rolul Ministerului Public și art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea observă că autorul excepției s-a limitat în motivarea acesteia la trimiterea la dispozițiile constituționale, fără să arate, în mod concret, în ce constă contrarietatea astfel reclamată. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți». În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, nefiind motivată.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

18. Cu acel prilej, Curtea a observat că, deși există modificări ale normelor ce guvernează urmărirea penală și implicit a competenței de realizare a acesteia, aceste modificări nu au determinat o diminuare a importanței acestei faze procesuale și nici a rolului pe care organul de urmărire penală îl ocupă în cadrul procesului penal, astfel încât să se desprindă o justificare rezonabilă a eliminării din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală.

19. Curtea a constatat că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/ competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență, în acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar în cazul în care constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.

20. Pe de altă parte, în ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității - componentă a statului de drept - îl obligă pe acesta să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare. În acest sens, Curtea a statuat că legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16

17). Cu toate acestea, Curtea a apreciat că sarcina legiuitorului nu poate fi considerată îndeplinită doar prin adoptarea unor reglementări relative la competența organelor judiciare. Având în vedere importanța regulilor de competență în materia penală, legiuitorului îi incumbă obligația de a adopta prevederi care să determine respectarea acesteia în practică, prin reglementarea unor sancțiuni adecvate aplicabile în caz contrar. Aceasta deoarece aplicarea efectivă a legislației poate fi obstructivă prin absența unor sancțiuni corespunzătoare, precum și printr-o reglementare insuficientă sau selectivă a sancțiunilor relevante.

21. Astfel, deși este recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, Curtea apreciază că aceasta trebuie să fie incidentă atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. Referitor la normele de competență, Curtea a observat că, pentru buna desfășurare a activității organelor judiciare, se impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei. Nerespectarea normelor legale privind competența materială și după calitatea persoanei produce o vătămare care constă în dereglarea mecanismului prin care este administrată justiția. Aceasta este și explicația pentru care încălcarea dispozițiilor legale privind această competență se sancționează în reglementarea anterioară cu nulitatea absolută.

22. Or, eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

23. Totodată, Curtea a constatat că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă probatio diabolica, și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut, sub sancțiunea nulității absolute, nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată iuris et de iure.

24. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine [art. 1 alin. \(3\) și \(5\) și art. 21 alin. \(3\) din Constituție](#).

25. Astfel, având în vedere dispozițiile [art. 29 alin. \(3\) din Legea nr. 47/1992](#) și reținând că [Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017](#) a fost publicată la data de 17 iulie 2017, iar încheierea de sesizare a instanței de contencios constituțional în prezentul dosar este din 28 februarie 2017, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 281 alin. \(1\) lit. b\) din Codul de procedură penală](#) a devenit inadmisibilă, urmând să o respingă în consecință.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#), Curtea constată că „nulitatea reprezintă o sancțiune procedurală extremă, care intervine numai atunci când alte remedii nu sunt posibile. Cum, însă, nu orice încălcare a unei norme procedurale provoacă o vătămare care să nu poată fi reparată decât prin anularea actului, legiuitorul a instituit regula potrivit căreia nulitatea actului făcut cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal intervine numai atunci când s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod. Această reglementare reflectă preocuparea legiuitorului de a salva actele procedurale care, deși inițial nu au respectat formele procedurale, își pot atinge scopul prin completarea sau refacerea lor. Nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă” ([Decizia nr. 113 din 24 februarie 2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 14 martie 2005; [Decizia nr. 403 din 14 iulie 2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 3 august 2005).

27. Totodată, Curtea a reținut că nulitatea relativă este o nulitate virtuală, ce derivă din principiul fundamental al legalității și rezultă din încălcarea dispozițiilor legale referitoare la desfășurarea procesului penal, altele decât cele expres prevăzute de lege, care atrag nulitatea absolută. Aceasta se caracterizează prin faptul că intervine atunci când prin încălcarea dispozițiilor legale s-a produs o vătămare a drepturilor participanților la procesul penal (procuror, părți și subiecții procesuali principali), că aceasta trebuie invocată într-o anumită etapă a procesului penal sau într-un anumit moment procesual, prevăzut de lege, că aceasta se acoperă atunci când titularii dreptului de a o invoca nu își exercită acest drept în termenul de decădere prevăzut de lege și prin faptul că subiecții procesuali care pot invoca nulitatea relativă trebuie să aibă calitatea prevăzută de lege, precum și un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale pretins încălcate. Așadar, cazurile în care poate fi invocată nulitatea relativă sunt, teoretic, foarte numeroase, fiind reprezentate de toate încălcările unor dispoziții procesuale penale, altele decât cele pentru care poate fi invocată nulitatea absolută ([Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, paragrafele 19 și 20).

- 28.** În ceea ce privește subiecții ce pot invoca nulitatea relativă, Curtea observă că dispoziția procesual penală menționează pe procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată. Acești subiecți pot invoca nulitatea unui act doar în măsura în care dispoziția legală încălcată proteja un drept procesual propriu al acestora.
- 29.** În ceea ce privește interesul procesual propriu al procurorului, Curtea reține că legiuitorul nu a avut în vedere un interes personal al acestuia, ci interesul circumscris prevederilor constituționale și legale privind rolul Ministerului Public. Astfel, potrivit [art. 131 alin. \(1\) din Constituție](#), în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar, în cuprinsul [titlului III, capitolul I, art. 62-69 din Legea nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, sunt consacrate atribuțiile Ministerului Public. Totodată, [Codul de procedură penală](#) reglementează desfășurarea procesului penal și a altor proceduri judiciare în legătură cu o cauză penală, stabilind competențele și rolul procurorului.
- 30.** Așa fiind, Curtea constată că interesul procesual propriu al procurorului este determinat de interesul general în considerarea căruia acesta acționează în fiecare caz și circumscris prevederilor constituționale și legale care stau la baza configurării rolului Ministerului Public.
- 31.** Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul [art. 146 lit. d\)](#) și al [art. 147 alin. \(4\) din Constituție](#), precum și al [art. 1-3](#), al [art. 11 alin. \(1\) lit. A.d\)](#) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#), cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

- 1.** Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 280 alin. \(1\) din Codul de procedură penală](#), excepție ridicată de Gabriel Bivolaru în Dosarul nr. 7.932/118/2013*/a1.1 al Tribunalului Constanța - Secția penală.
- 2.** Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 281 alin. \(1\) lit. b\) din Codul de procedură penală](#), excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.
- 3.** Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile [art. 282 alin. \(1\) și alin. \(2\) din Codul de procedură penală](#) sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța - Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu
